

Sygn. akt II Ka 846/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2024 r.

sprawy **K. M.**

obwinionej z art. 91 kw, art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 5 maja 2023 r. sygn. akt II W 237/22

I. wyrok zmienia w ten sposób, że:

- obwinioną uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego jej
w pkt 2 wniosku o ukaranie,

- orzeczoną wobec obwinionej karę grzywny obniża do 1.000 (tysiąc) zł a za podstawę jej wymiaru przyjmuje art. 91 kw,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa 100 zł opłaty za obie instancje oraz obciąża ją kosztami postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł.

Sygn. akt II Ka 846/23

UZASADNIENIE

K. M. została obwiniona o to, że:

1. w czasie bliżej nieustalonym, w okresie od dnia 22 lipca 2021 roku do dnia 16 sierpnia 2021 roku, w miejscowości M. w rejonie posesji nr (...), gm. S., pow. (...), woj. (...), umieściła częściowo na jezdni, a częściowo na poboczu drewnianą kłodę, czym spowodowała utrudnienie w ruchu drogowym dla przejeżdżających w tym miejscu kierujących pojazdami,

tj. o wykroczenie z art. 91 kw

2. w dniu 16 sierpnia 2021 roku około godziny 11.00 w m. M. w rejonie posesji nr (...), gm. S., pow. (...), woj. (...) spowodowała kolizję drogową w ten sposób, że kierujący samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) P. D. podczas

wykonywania manewru wymijania się z innym nieustalonym pojazdem najechał na umieszczoną kłodę doprowadzając do uszkodzenia osłony podwozia, prawych tylnych drzwi oraz prawego tylnego błotnika swojego pojazdu,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Wyrokiem z dnia 05 maja 2023 roku Sąd Rejonowy w Siedlcach obwinioną K. M. uznał za winną popełnienia zarzucanych jej czynów wyczerpujących dyspozycję:

- czyn z pkt 1 – art. 91 kw, przy czym uzupełnił opis czynu przyjmując, że został popełniony na drodze publicznej,
- czyn z pkt 2 – art. 86 § 1 kw,

i za czyny te na podstawie art. 86 § 1 kw zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył obwinionej karę grzywny w wysokości 1.500 złotych; zwolnił obwinioną z kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionej i stawiając szereg zarzutów obraży: prawa materialnego i procesowego, dokonanie błędnych ustaleń faktycznych wnosił o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej od zarzucanych jej czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jedynie częściowo zasługuje na uwzględnienie, a mianowicie o ile wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynu z pkt II-ego i uniewinnienie K. M. od popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Podzielić należało zarzut odwoławczy, iż Sąd I instancji skazując obwinioną za popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw – bezkrytycznie za oskarżycielem publicznym przyjął zawarty we wniosku o ukaranie opis czynu, który nie zawierał całości znamion wykroczenia kolizji drogowej. W zaistniałym układzie procesowym jaki miał miejsce w przedmiotowej sprawie, gdy nie wywiedziona została apelacja na niekorzyść obwinionej niemożliwe było dokonanie korekty opisu zarzucanego, a następnie przypisanego jej czynu, czy też wydania orzeczenia kasatoryjnego, gdyż i tak przy ponownym rozpoznaniu sprawy nie mogło wobec niej zapaść mniej korzystne rozstrzygnięcie. Dlatego koniecznym było wydanie w II instancji wyroku uniewinniającego w tym zakresie.

Przede wszystkim, co uszło uwadze autora apelacji, zarzut z pkt II-ego nie precyzuje w ogóle czynności wykonawczej obwinionej, która miałaby spowodować kolizję. Brak jest bowiem sformułowania, że K. M. umieściła na drodze publicznej drewnianą kłodę, na którą najechał P. D. kierowanym przez siebie samochodem osobowym B. o nr rej. (...). W oparciu o analizę akt sprawy można wyciągnąć słuszny jedyny wniosek, że taka była intencja i przekonanie oskarżyciela publicznego formułującego wniosek o ukaranie. Niemniej wniosek taki powinien, w przypadku zarzucenia więcej niż jednego wykroczenia, być sformułowany w taki sposób, aby każdy z zarzutów samodzielnie i w pełnym zakresie, w swoim opisie czynu zawierał wszystkie znamiona zarzucanego wykroczenia. Nie można natomiast dokonywać niejako połączenia, kompilacji zachowań obwinionej z obu zarzucanych jej czynów. Niewykluczone, że taki a nie inny opis czynu jest wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej, ale w sytuacji gdy nie został naprawiony przez sąd meriti, a dotyczy kwestii fundamentalnej dla odpowiedzialności obwinionej, nie mógł zostać usunięty przez instancję odwoławczą.

Już tylko z wyżej wykazanego powodu koniecznym była zmiana wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzutu z pkt II-ego bez ustosunkowywania się do pozostałych zarzutów odwoławczych. Jednak zwrócić należy uwagę na jeszcze jedną kwestię. I tak, przypisując winę K. M. w zakresie wykroczenia z art. 91 kw Sąd I instancji uzupełnił opis czynu o miejsce jego popełnienia wskazując na drogę publiczną, jak wymaga tego przytoczony przepis. Jednak skazując za czyn z pkt II-ego sąd już takiej zmiany nie dokonał, przyjmując za wnioskiem o ukaranie, że miejsce popełnienia przestępstwa było „...w rejonie posesji nr (...)...”, mimo, że art. 86 § 1 kw przewiduje miejsce popełnienia tego wykroczenia jedynie na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. Tak więc zaistniał brak

kolejnego znamiona przypisanego obwinionej czynu wykluczający utrzymanie w tym zakresie wyroku skazującego w mocy.

Brak jest natomiast podstaw do uwzględnienia apelacji w pozostałym zakresie. W pierwszym rzędzie Sąd Okręgowy widzi potrzebę odnieść się do zarzutu obrazy art. 41 §1 kpk w zw. z art. 16 §1 kpw, a która polegać by miała na rozpoznaniu przedmiotowej sprawy przez s. D. K.. Nawet bowiem w sytuacji, gdyby faktem było, że w innej sprawie, wskazanej we wniosku dowodowym, sędzia sprawozdawca złożył wniosek o wyłączenie go od rozpoznania sprawy, to zaistniało to w innej sytuacji procesowej, a mianowicie gdy R. C. (1) przysługiwał status pokrzywdzonego. Natomiast w niniejszym postępowaniu występował on jedynie w charakterze świadka i trudno mieć podstawy do przyjęcia, aby był bezpośrednio zaangażowany w jej przebieg i treść wyroku jaki miałyby zapaść w stosunku do obwinionej. Dlatego, Sąd Okręgowy uznał, iż z opisanej wyżej sytuacji nie można wyciągnąć wniosku, że istniały uzasadnione wątpliwości odnoszące się do bezstronności referenta, co skutkowało oddaleniem zawartego w apelacji wniosku dowodowego jako niemającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sąd meriti swoje ustalenia w zakresie sprawstwa obwinionej za popełnienie wykroczenia z art. 91 kw oparł się na 3 dowodach osobowych, a mianowicie zeznaniach R. C. (2), S. J. i D. U.. Wszyscy ci świadkowie zeznawali bezpośrednio przed sądem i przekazali fakty przez siebie zaobserwowane. Należy pamiętać, że Sąd Rejonowy – w przeciwieństwie do Sądu II instancji, ze wszystkimi tymi osobami miał bezpośredni kontakt na sali rozpraw i w oparciu nie tylko o treść ich zeznań, ale sposób ich składania, reakcji na zadane pytania, miał nieporównanie większe możliwości do wyrobienia sobie przekonania o wiarygodności ich twierdzeń. Zawarte w apelacji zarzuty i przedstawiona na ich poparcie argumentacja nie była tego rodzaju, aby mogły zakwestionować stanowisko i ocenę wyrażone w zaskarżonym wyroku.

Faktem jest, że oskarżyciel publiczny również w zakresie czynu z art. 91 kw nie sformułował zarzutu w taki sposób aby obejmował wszystkie znamiona tego wykroczenia, jednakże w tym wypadku nie uszło to już uwadze sądu meriti, który uzupełnił go poprzez dodanie sformułowania, że przypisany obwinionej czyn został popełniony na drodze publicznej. Dlatego, nie można zgodzić się z zarzutem zawartym w pkt 1-ym, aby doszło do obrazy prawa materialnego – art. 91 kw, albowiem zmiana jakiej dokonał sąd I instancji nie pozostawia wątpliwości, co do umiejscowienia czynu, gdyż chodzi o ten fragment drogi publicznej położonej „w rejonie posesji nr (...)” (a więc potocznie rozumiane jako w pobliżu, niedaleko) w miejscowości M..

O nieprawidłowości ustaleń sądu I instancji w zakresie czynu przypisanego obwinionej w żadnym razie nie świadczą jej wyjaśnienia, zeznania E. S., czy też A. W. (1). Oczywistym jest, że w sytuacji gdy obwiniona kwestionowała swoją winę, to składała wyjaśnienia takiej a nie innej treści, natomiast matka w swoich zeznaniach wspierała przyjętą przez córkę linię obrony. A. W. (2) dokonujący, jako pracownik starostwa, objazdu dróg lokalnych nie zauważył na drodze publicznej przy posesji obwinionej kłody drewna (tak przynajmniej wynika z jego zeznań), nie znaczy to jednak, że taki fakt nie miał miejsca. Z zeznań szeregu przesłuchiwanym osób wynika bowiem, że przedmiotowa kłoda/draż przemieszczany był w ten sposób, że w różnych okresach czasu znajdował się na drodze blokując przejazd, w innym czasie widziany był w przydrożnym rowie. Dlatego, nie można wykluczyć, że w chwili gdy A. W. (2) przejeżdżał drogą w pobliżu posesji K. M. kłoda drewna akurat została z drogi usunięta.

Odnosząc się do zeznań osób, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych przyjętych przez sąd, to nie można podzielić zarzutów apelacji, że z uwagi na fakt, iż znajdują się one w konflikcie z obwinioną składały świadomie niezgodnie z prawdą zeznania na jej niekorzyść. Jeżeli nawet dochodzi do jakichś nieporozumień i sytuacji konfliktowych pomiędzy K. M. a częścią osób przesłuchiwanym w przedmiotowej sprawie, to nie można automatycznie zakładać, że osoby takie narażałyby się na odpowiedzialność karną poprzez składanie fałszywych zeznań. Zważyć należy, iż jedyną osobą poszkodowaną w przedmiotowej sprawie był P. D., który najechał samochodem na kłodę drzewa znajdującą się na drodze położonej bezpośrednio przy posesji obwinionej, w wyniku czego doszło do uszkodzenia pojazdu. Dlatego można przyjąć, że był jak najbardziej osobą zainteresowaną w uznaniu winy obwinionej, również w zakresie czynu z art. 86 § 1 kw. Gdyby intencją tego świadka było obciążenie w jak największym stopniu obwinionej, to wskazałby ją jako osobę, która umieściła na drodze kłodę, na którą najechał. Tymczasem, P. D. opisał w swoich zeznaniach same

okoliczności zaistniałej kolizji, a co do umiejscowienia przeszkody, na którą najechał stwierdził wprost „Nie mam pojęcia kto położył tę kłodę”.

Stronniczości nie można także zarzucać D. U., która stwierdziła, że nie jest skonfliktowaną z obwinioną, a z akt nie wynikają żadne podstawy do kwestionowania tej deklaracji świadka. I tak, D. U. zeznała, wskazując bez żadnych wątpliwości datę zdarzenia i uzasadniając swoje do niej przekonanie, że widziała obwinioną jak wpychała nogą na drogę drewnianą kłodę. Zdarzenie to miało mieć miejsce 22 lipca 2021 r., kiedy to dowiadywała się, czy córka dostała się do szkoły średniej. Co więcej, świadek podała również, że kilka tygodni później dowiedziała się, że ktoś najechał na kłodę w pobliżu posesji obwinionej, co koreluje z datą kolizji pojazdu kierowanego przez P. D. (16 sierpnia 2021 r.). Wniosku o nieprawdziwości twierdzeń świadka nie można wysnuwać tylko i wyłącznie na podstawie wyjaśnień K. M. i wspierających ją zeznań E. S.. Depozycje tych dwóch osób wskazywać by miały, że nie przebywały one przed 11 sierpnia 2021 r. na swojej działce przez okres 2 tygodni, a po przyjeździe, zauważyły na działce drewnianą kłodę, padlinę zwierzęcia i ślady wylania niezidentyfikowanej cieczy. Jeżeli nawet przyjąć za wiarygodne te twierdzenia odnoszące się do poprzedniego, przed 11 sierpnia 2021 r., pobytu na działce, to uwzględniając 2 tygodnie wstecz od wskazanej daty, miałyby przypadać na okres do 28 lipca 2021 r. Skoro świadek D. U. wskazała datę 22 lipca 2021 r., kiedy to miała widzieć obwinioną wpychającą kłodę na drogę, to depozycje obwinionej i jej matki w żaden sposób nie mogą podważać zeznań świadka. Jeżeli nawet, co jest niekwestionowane, bo wynika z akt RSOW-452/1/21 obwiniona zgłaszała organom ścigania, że ktoś podrzucił na jej działkę kłodę drzewa, to nie wyklucza w żaden sposób, że wcześniej i później, po zgłoszeniu przemieszczała przedmiotowy kawałek drewna na drogę publiczną przebiegającą koło jej posesji.

Analizując powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest przesłanek do zakwestionowania oceny dowodów, jakie dokonał sąd I instancji, a także będących jej wynikiem ustaleń faktycznych, zgodnie z którymi K. M. dopuściła się realizacji znamion wykroczenia z art. 91 kw, co skutkowało utrzymaniem wyroku w tej części.

Biorąc pod uwagę, że K. M. została uniewinniona od czynu z art. 86 §1 kw Sąd Okręgowy zmienił orzeczoną wobec niej karę obniżając wymiar grzywny do 1000 zł. Miał przy tym na względzie wysokość ustawowego zagrożenia przewidzianą w sankcji art. 91 kw oraz jej sytuację materialną, w szczególności wysokość osiągniętych dochodów, jak również sytuację rodzinną.

Orzeczenie o opłacie uzasadniają art. 3 ust. 1, art. 8, art. 21 ust. 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, natomiast o wydatkach postępowania odwoławczego art. 121 kpw w zw. z art. 636 §1 kpk.